

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOERA, MET PENSIOEN!

Een komedie in drie bedrijven

door

1880

Benny Braem

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.3252

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HOERA, MET PENSIOEN!* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/047
ISBN 978-90-385-13270

© 2014 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

WALTER : Zestig jaar, twee maanden op pensioen. Werkte vroeger als vertegenwoordiger. Ligt met zichzelf in de knoei nu hij op pensioen is.

NADINE: Vrouw van Walter, is al enkele jaren thuis. Ze voelt zich niet goed bij de nieuwe situatie en tracht daar dan ook snel verandering in te brengen.

MARLIES : Dochter Van Walter en Nadine. Dertig jaar . Twee handen op één buik met haar vader.

KEVIN : Echtgenoot van Marlies

BART : Optimistische jonge kerel, rond de dertig jaar. Zijn grote droom is, het te maken als stand-upcomedian en daar heeft hij wel wat voor over.

LOES /THERAPEUT : Knappe studente vooraan in de twintig

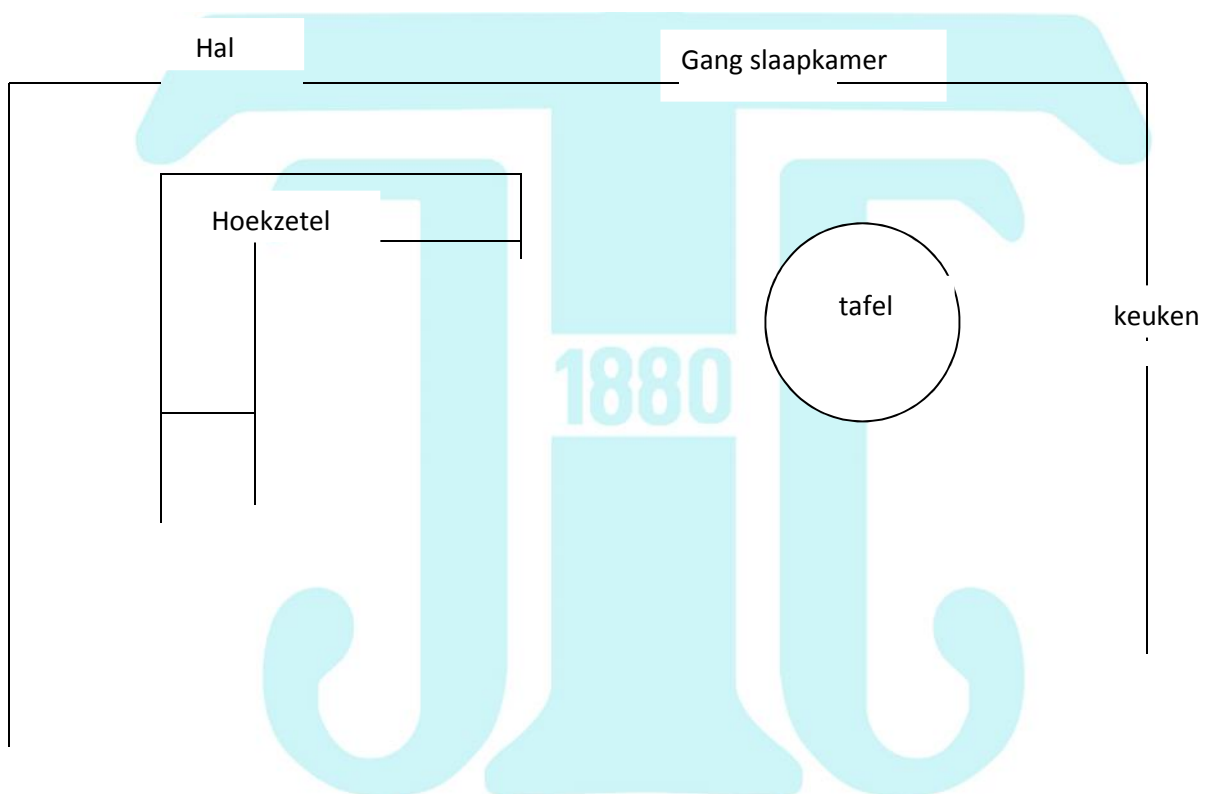
KORTE INHOUD

Walter is twee maanden op pensioen. Wat voor de meeste mensen een aanlokkelijk vooruitzicht is, is voor hem een nachtmerrie. Hij heeft het gevoel dat hij niet meer meetelt en is in een zwart gat gevallen. Hij is lusteloos, weet niet wat te doen en hangt enkel in de zetel. Dit brengt thuis de nodige spanningen mee. Nadine voelt zich gecontroleerd en opgesloten. Ze schakelt hulp in, zodat haar man verplicht wordt iets te ondernemen en af en toe het huis te verlaten. Walter wordt gedwongen een hobby te zoeken. Als Marlies dan ook nog eens met het nieuws naar huis komt dat ze gaat scheiden, breekt voor Walter een drukke maar verwarde periode aan. Stilaan begint hij terug te plannen, maar plannen komen niet altijd uit...

DECOR

Netjes verzorgd en redelijk modern interieur. De aankleding is origineel en geeft toch wel klasse weer.

Voor Nadine is hun woonkamer een visitekaartje voor de bezoeker. Het totale plaatje moet kloppen. Dus het meubilair en de aankleding vormen één geheel. De scène voor de spiegel (eerste bedrijf - tweede scène) wordt naar het publiek gespeeld, er moet dus geen spiegel te zien zijn.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

(Walter zit in de zetel de krant te lezen. Nadine komt in kamerjas de kamer binnen en zet zich aan tafel. Er wordt geen woord gezegd. Walter kijkt niet eens op. Het is duidelijk dat dit Nadine ergert. Ze smeert een boterham. Naarmate de tijd vordert, neemt bij Nadine de ergernis toe en wordt het geluid bij alles wat ze doet harder. Er komt nog geen reactie van Walter, die bladert rustig door. Dit spel mag enkele minuten duren. Dan ontploft Nadine.)

NADINE : Vind je dat normaal? Ik ben hier al vijf minuten binnen en je hebt nog niet eens boven je krant gekeken. Laat staan dat je een woord hebt gezegd.

WALTER : *(Zonder opkijken.)* Je ziet toch dat ik aan het lezen ben. Je zegt altijd dat mannen geen twee dingen tegelijk kunnen doen.

NADINE : Je zou ook je krant kunnen wegleggen en bij mij aan tafel komen zitten.

WALTER : Ik heb al gegeten.

NADINE : Voor de gezelligheid, als je dat woordje nog kent.

WALTER : Hier zie ... *(leest een stukje voor uit de krant)*

NADINE : *(Vliegt uit.)* Moest ik hier met mijn onderbroek op mijn hoofd rondlopen, je zou het nog niet eens gezien hebben.

WALTER : *(Kijkt nu even boven zijn krant uit. Met een diepe zucht.)* Heb je weer last van opvliegers of heb je slecht geslapen?

NADINE : Die opvliegers die zijn al vijf jaar voorbij, moest het je interesseren. En ja, ik slaap al maanden slecht, maar dat zal je ook wel niet gemerkt hebben.

WALTER : Ik slaap de laatste twee maanden ook heel slecht.

NADINE : Dat heb ik wel al gevoeld. Ik weet niet wat er mis is met jou maar sinds je pensioen, ben je niet meer dezelfde.

WALTER : Dat is ook een hele verandering in een mens zijn leven.

NADINE : Dat zal wel, maar het is niet alleen dat. Vroeger deed je zo niet.

WALTER : Nee, dan had ik ook geen tijd om hier in de zetel te zitten en op 'mijn gemak' mijn gazetje te lezen. Dan stond ik om kwart voor zeven in weer en

wind hier of daar in de file.

NADINE : Dat bedoel ik niet.

WALTER : Ha nee?

NADINE : Nee! Als ik het over vroeger heb, dan denk ik aan de leuke zaken die al een hele tijd verdwenen zijn. Ik denk dan aan die zondagen. Ons Marlies was de deur nog niet uit naar de scouts of hopla wij lagen al in ons bed.

WALTER : Dat is twintig jaar geleden.

NADINE : Of ik trok de ijskast open en ik vond een briefje. ‘Vergeet de choco niet, mijn chocomousseke.’ Schattig was dat.

WALTER : Ik mag al tien jaar geen choco meer eten, slecht voor mijn cholesterol.

NADINE : Of die keer toen je ons wou verrassen met die reuzengrote kerstboom, hij kon amper binnen. Een halfuur heb je moeten worstelen voor hij door de deur geraakte, je had een trapladdertje nodig om de piek op zijn plaats te zetten.

WALTER : Wij zetten al vijf jaar geen echte boom meer. Je werd gek van de naalden die je overal vond.

NADINE : Lach er maar mee. Je weet best wat ik wil zeggen. Het zijn juist die kleine dingen die het leven de moeite waard maken. En die zaken die zijn er niet meer.

WALTER : Je ziet spoken. Wat doe ik verkeerd? Ik heb deze morgen al een boel kleine dingen gedaan: de tafel gedekt, de glazen van gisteren afgewassen. En nu ben ik mijn krant aan het lezen. Als je op pensioen bent, moet er niets meer. En straks ga ik wat rusten.

NADINE : Rusten? Waar kan jij nu moe van zijn? Dat vraag ik me af. Toch niet van de tafel te dekken ... (*terzijde*) en van wat er in bed gebeurt, kan het zeker niet zijn.

WALTER : (*Reageert niet op de laatste repliek, maar wel tussen de tanden.*) Daar moet je wel met twee voor zijn.

NADINE : Je zit de hele dag in de zetel op mijn vingers te kijken. Ik heb soms het gevoel dat ik bespioneerd word. En dan die commentaar tussendoor, om de muren op te lopen.

WALTER : (*Niet-begrijpend.*) Commentaar?

NADINE : Ja commentaar. (*Met de nodige kwaadheid.*) ‘Moet je nu weer stofzuigen, dat heb je gisteren nog maar gedaan. Het is hier toch proper? Waarom moest je

die kiwi's kopen, die liggen hier al drie dagen en er komt niemand aan. Waar zit je nu weer naar te kijken?'

WALTER : Als een mens al niets meer mag zeggen.

NADINE : Ik ben al vijf jaar thuis. Ik ben gewoon dat ik mijn ding doe. Ik heb mijn handen vol, ik ben de hele dag bezig. Ik plan mijn dagen zoals ik dat wil.

WALTER : Ik ben hier duidelijk te veel!

NADINE : Ik begrijp je echt niet. Jaren heb je uitgekeken naar je pensioen en nu het zover is, doe je niets. Nee, ik lieg; in de zetel zitten, wat in de krant lezen, zuchten, eens tot aan het raam lopen, naar buiten kijken en dan terug naar de zetel, zitten, liggen en na een tijdje in slaap vallen. Dat is jouw dag!

WALTER : Je overdrijft.

NADINE : Helemaal niet en je weet het.

WALTER : Ik heb jaren voor een baas gewerkt. Die zei elke dag wat er moest gebeuren. Ik heb jaren stress gehad om mijn verkoopcijfers te halen. Nu dat ik op pensioen ben, wil ik zelf bepalen wat ik doe. Ik heb dus niemand nodig die mij vertelt wat er moet gebeuren.

NADINE : Dat moet je mij niet zeggen. Ik vraag al maanden om de douchekop te vervangen. Maar er kwam altijd wel iets tussen of je had geen tijd. Je bent nu twee maanden thuis en momenteel komt er nog evenveel water uit als ... als uit een vent met prostaat.

WALTER : (*Verontwaardigd*) Prostaat? Met zo'n dingen lach je toch niet. Bert van bij ons op het werk- allez, van mijn vroeger werk- is vijfenvijftig en hij heeft die diagnose gekregen. Vijfenvijftig hé!

NADINE : Dat is erg, heel erg voor hem. Maar dat is toch nog geen reden voor jou om je zo te laten gaan.

WALTER : (*Ernstig*) Wij zijn nu zestig, allebei op pensioen, heb je er nooit bij stilgestaan dat wij aan onze laatste metertjes zijn begonnen? (*Nadine zwijgt en kijkt verbaasd.*) Zo te zien duidelijk niet. Je moet eens om je heen kijken. De ene sukkel met zijn hart, een andere heeft last van zijn darmen of staat stijf van de artrose. Op een dag verstopt een bloedklontertje je hersenen en je bent niet meer dan een plant of ... je bent gepasseerd.

NADINE : Voel je je niet goed? Is er iets dat je mij wil vertellen?

WALTER : Ik voel mij prima.

NADINE : Er is iets, ik ben er zeker van. Typisch voor mannen, ze voelen wat maar durven er niets over te vertellen laat staan dat ze naar de dokter gaan. Als ze twee keer hoofdpijn hebben, denken ze dat ze met een tumor in hun hoofd zitten.

WALTER : Ik moet niet naar de dokter, ik mankeer niets. Ik sta alleen maar stil bij de realiteit. Als je zestig bent, heb je het meeste gehad.

NADINE : Ik ken je niet meer. Voor je pensioen had je zoveel plannen. Meneer ging één keer per maand een citytrip maken. Hij zou al de Europese hoofdsteden bezoeken. Hij wilde cultuur opsnuiven, van het leven genieten. Hij ging een tuintje aanleggen en onbespoten groentjes kweken. En als ik mij niet vergis was hij ook van plan om een cursus Spaans te volgen, want hij speelde met het idee om een buitenverblijfje te kopen in het zonnige Spanje. Want de huizen zijn daar momenteel spotgoedkoop. Daar konden wij dan buiten het seizoen naartoe trekken en in de vakantieperiode zouden wij het verhuren.

WALTER : (*Moedeloos*) Dat zijn dromen. Heb jij nog nooit gedroomd over knappe mannen? Dat wil toch nog niet zeggen dat je er meteen een afspraak mee gaat maken.

NADINE : Wat heeft dat er nu mee te maken?

WALTER : Zo gaat het toch met dromen? Ze borrelen op en als je wakker wordt, verdrogen ze weer. Omdat, als je er goed over gaat nadenken, blijkt dat ze toch niet zo realistisch of haalbaar zijn.

NADINE : Zal ik je eens vertellen wat er met jou aan de hand is? Jij hebt te veel tijd om na te denken. Dan begint een mens over van alles en nog wat te piekeren. Je zou beter wat doen in plaats van daar te zitten... zitten.

WALTER : En wat zou ik dan moeten doen?

NADINE : Waarom zoek je je geen hobby?

WALTER : Jij denkt dat het zoiets is als 'zoek je schoenen'. (*spel*) Ha momentje, even nadenken. Mijn hobby? Waar heb ik die weer gelaten. Juist ja, onder de zetel. Zo werkt dat niet.

NADINE : Doe niet zo belachelijk. Je zou je kunnen aansluiten bij een wandelclub. Dan kom je toch eens buiten en bewegen is gezond. (*sarcastisch*) Zeker voor iemand die aan zijn laatste metertjes is begonnen.

WALTER : Oh mens.

NADINE : Neem een voorbeeld aan onze buurman, die is nu een half jaar met pensioen en hij is een cursus koken gaan volgen. Twee keer per week. Die bekijkt elk kookprogramma op de televisie.

WALTER: Die gaat dan weten wat doen. Je kunt die stomme bak niet aanzetten of op elk moment van de dag vliegen de kookpotten om je oren.

NADINE : *(Negeert zijn opmerking.)* Elke dag probeert die thuis wat anders uit. Zijn vrouw die moet nooit meer aan het fornuis staan. Aan zo'n hobby heeft iedereen tenminste wat.

WALTER : En na een jaar kunnen ze allebei naar de Weight Watchers. Daarbij madame, ik heb een hobby. Een half jaar geleden heb ik een koersfiets gekocht.

NADINE : Dat is nog zo iets. Een stuk van tweeduizend euro en er moest natuurlijk een volledig uitrusting bij. Als ik ga rekenen wat elk ritje dat je tot nu toe gemaakt hebt, heeft gekost, dan kom op je vijfhonderd euro 't stuk. Dat is niet mis, hé.

WALTER : Zo'n trainingsschema moet je langzaam opbouwen. Als je te hevig begint, krijg je kwetsuren.

NADINE : Uw machine staat al vier maanden te 'verstoffen'. Je zou hem beter van de hand doen. Met dat geld zouden wij eens een weekend weg kunnen.

(Walter mompelt wat in zichzelf en duikt terug in zijn krant.)

Ik meen dat wel. Wanneer hebben wij samen nog eens iets gedaan?

WALTER : Wij zijn verdikke alle dagen samen. Maar dat is precies niet zo'n succesformule als ik je zo bezig hoor.

NADINE : *(Voor zichzelf.)* Hoe zou dat komen? *(Terug tot Walter.)* Ik bedoel: samen echt iets gedaan!

WALTER : Wij zijn vorige week gaan eten bij je zus. Maar dat was ook niet echt geslaagd. *(Imiteert Nadine.)* Daar was het van: 'Zusje dit is lekker en die cuisson is juist à point en dat nagerechtje, dat serveren ze zelfs niet in de beste restaurants.' Maar toen we in de auto zaten: 'Amaai, in mijn vlees zaten allemaal pezen. Dat was ook geen kwaliteit. En in die slagroom was geen suiker.'

NADINE : Je weet best dat mijn zus niet kan koken. Maar als je een beetje beleefdheid hebt, dan zeg je dat niet luidop. Daarbij, mijn zus had ons uitgenodigd, jij bent

gewoon meegegaan. Ik wacht op wat initiatief van jou.

WALTER : Precies of jij loopt over van de ideeën. Het enige waar jij je dagen mee vult is televisie kijken. En naar wat?

NADINE : In ieder geval geen voetbal.

WALTER : Neen dat is zeker. Maar bij voetbal weet je tenminste niet op voorhand hoe het afloopt.

NADINE : Walter, ik ga eerlijk zijn. Ons leven gaat al jaren zijn gewone gangetje. Alle dagen hetzelfde, er zit geen greintje verrassing meer in.

WALTER : Dat zal bij de meeste koppels die al vijfendertig jaar getrouwd zijn wel het geval zijn.

NADINE : Oké, maar vanaf je pensioen, had ik toch wat anders verwacht. Je hebt het daarnet zelf gezegd, wij zijn zestig. Als wij wat geluk hebben moeten wij nog twintig jaar met elkaar verder. Dat is meer dan de helft van wat wij samen al gedaan hebben. Maar zo houd ik dat niet vol. Ik dacht dat het werk met je energie ging lopen en dat begreep ik ook. Maar ik hoopte dat als je elke dag thuis zou zijn, je nieuwe levenslust zou krijgen. Dat wij samen dingen gingen doen. Ik wil terug wat kleur in mijn leven. Als het kan wat passie. En niet een leven als een sanseveria die elke dag beetje bij beetje staat te verdrogen voor het venster.

WALTER : (*perplex*) Wil je scheiden?

NADINE : Dat heb ik niet gezegd. Waarom doe ik al die moeite? Voor de zoveelste keer luister je niet naar mij.

WALTER : Jawel. Er is hier blijkbaar niets meer goed.

NADINE : Ik wil inderdaad dat het anders wordt. En ik ben er van overtuigd dat wij er niet alleen gaan uitkomen. Daarom vind ik dat we naar een therapeut moeten. Iemand die ons kan helpen.

WALTER : Dat is weer één van de nieuwste rages op televisie zeker? Wij hebben geen pottenkijkers nodig.

NADINE : Dat is geen pottenkijker. Maar meer iemand als een loods, die zorgt dat het schip niet op de klippen loopt.

WALTER : Die gaat ons zeggen wat wij moeten doen. Een therapeut! Mensen, wat gaan we nog allemaal beleven.

NADINE : Ja een therapeut, die confronteert je met de waarheid. Ik ga je nog eens

proberen uit te leggen waarom. Toen je daarnet over dat etentje bij mijn zuster begon, had je gelijk. Ik heb dat gezegd. Maar zo doet toch iedereen? Als iemand je vraagt : 'Wat vind je daarvan?' Dan wil die van je horen dat wat hij gedaan heeft: mooi, goed, fantastisch, origineel is. Anders zou die dat nooit vragen. Die wil horen dat hij goed bezig is. Wat een ander zegt of denkt, is belangrijker dan wat ik over mezelf denk. Wij leven in een schijnmaatschappij. Die therapeut prikt dat ballonnetje stuk, die duwt je met je neus op de harde waarheid.

WALTER : Een schijnmaatschappij?

NADINE : Ja, alles voor de schijn. Wat zullen de mensen zeggen? Vinden ze mij oké? Bij ons is dat niet anders. Materieel komen wij niets te kort, wij hebben zelfs veel te veel en blijkbaar zit daar het geluk niet. Hoeveel mensen kunnen er zeggen dat ze gelukkig zijn? Weinig. En al die anderen? Proberen of durven ze iets veranderen? Nee! Ze blijven liever in hun stukje ongelukkige zekerheid zitten. Daarbij, echt gaan voor wat je wil, dat is niet zo simpel. Want het grote probleem is dat de meesten geen alternatief hebben. Hoeveel mensen weten wat ze echt willen? Waar dat hun geluk zit? Je moet niet zo kijken. Nee, ik ben niet gelukkig, daarom dat ik er wat aan ga doen.

WALTER : Wel merci, van een verrassing gesproken. Je bent deze morgen opgestaan en plots bedacht je : ik wil het anders en ik ga het hem eens goed zeggen.

NADINE : Nee, ik loop daar al een hele tijd over te dubben. Daarom ook dat ik voor vandaag al een afspraak heb gemaakt met de therapeut.

WALTER : Jij denkt dat ik daar naartoe ga.

NADINE : Nee, dat had ik wel verwacht. Je moet er niet naar toe gaan.

(Walter kijkt opgelucht.)

Die therapeut komt naar hier. Dan kun je gezellig in je zetel blijven zitten.

WALTER : Nadine!

NADINE : Die therapeut komt naar hier, punt uit. Ik wil daar geen woorden meer aan vuil maken en nu ga ik in bad. *(af)*

WALTER : Ik had gedacht dat pensioen een tijd was zonder stress of problemen. Bij mij lijkt het net omgekeerd. Stel je voor, een therapeut. Daar moet je dan ook

zestig voor geworden zijn. Wat kan zo'n kwibus nu vertellen? Dat is vast en zeker zo'n jonge gast die denkt dat hij de waarheid in pacht heeft. Wat weet je van de oorlog als je zelf nooit in de loopgraven hebt gezeten? Het probleem is dat ik niet weet wanneer die loods hier komt binnen varen, anders ging ik een wandelingetje maken en bleef voor de rest van de dag in het park zitten. Maar het is daar nu geen weer voor. *(Loopt wat doelloos rond de kamer. Wrijft in zijn nek, krabt in zijn haar. Praat in zichzelf)* Wat ik mij afvraag is wat al die anderen doen die met pensioen zijn. Als je die bezig hoort dan beweren die altijd dat ze geen tijd genoeg hebben. Hun dag is te kort. Maar wat doen die dan? Of zijn dat gewoon leugenaars? Die vinden het zalig om op pensioen te zijn. Tot nu toe vind ik er geen bal aan. Een vakantieperiode dat kun je overzien, dat kun je plannen. Maar dit... *(Schenkt nog een tas koffie uit.)* Ze heeft gelijk, die koersfiets is niets voor mij. Dat was een miskoop, maar dat kan ik toch niet toegeven? Ik heb mijn hoofd zot laten maken op 't werk. Als je tien keer de Mont Ventoux hebt gedaan, dan ben je pas een man. Dat is de kick die iedereen moet hebben meegemaakt. Ik had mij verdorie beter een elektrische fiets gekocht. Wat is er toch mis met mij? Verdikke, ik zal toch geen depressie hebben zeker? *(Neemt er zijn laptop bij en zoekt op.)* Depressie: gebied van lage luchtdruk. Dat kan het niet zijn. Dat is praat van Frank Deboosere. Hier zie, depressief, bingo: verlies van levenslust, te veel of te weinig slaap, je bent erg nerveus, je voelt je niets waard, komt er niet toe om te presteren... *(Voor zich uit)* Wel merci, dat past hier allemaal bij mij. Hoe kan dat nu? Mensen worden depressief van hun werk, omdat ze onder druk staan, toch niet van hun pensioen? Eens kijken wat we daaraan kunnen doen.

Tweede scène

WALTER : En zeggen dat ze vroeger alles moesten opzoeken in een encyclopedie. Dit gaat wel een pak sneller. Ik zou niet weten waarom ik nog naar een dokter zou gaan, het staat hier allemaal in. En de medicatie kun je gewoon langs het internet bestellen.

(Ondertussen komt Marlies binnen en blijft haar pa even bekijken. Ze kijkt

ernstig, maar doet luchtig.)

MARLIES : Hier zie, mijn papa is weeral zo druk bezig? Zo ken ik hem helemaal. Jij kan ook niet stilzitten. Wat ben je aan het doen?

WALTER : Ho, niets speciaal. Een mens moet bijblijven. *(Klapt de laptop dicht.)*

MARLIES : Ik bewonder je echt pa. Nooit opgeven, steeds jong van hart maar vooral van geest.

WALTER : Hum.

MARLIES : Dat is toch waar? Je moet niet zo bescheiden zijn. Allez, op je negenenvijftig koop je nog een koersfiets. Daar moet je moed voor hebben. De meesten hangen hem dan aan de haak. Ben je al aan het trainen voor de Mont Ventoux?

WALTER : Nee, nog niet.

MARLIES : Dat je nog met die jongere gasten meekan, daar heb ik bewondering voor.

WALTER : Bah, dat is een kwestie van ingesteldheid. *(Probeert van onderwerp te veranderen.)* Welke dag zijn we vandaag?

MARLIES : Dinsdag, waarom?

WALTER : Oh kind, als je met pensioen bent vergeet je soms welke dag het is. Het gaat allemaal zo snel, voor je het goed beseft is de dag om. Zeg, dinsdag. Moet je dan niet werken?

MARLIES : Nee, ik heb nog wat overuren staan en die moesten voor het eind van de maand opgenomen worden.

WALTER : Ik vind het leuk dat je dan eens binnenspringt.

MARLIES: En ik doe dat graag, het is hier altijd zo gezellig. Weet je, ik ben echt fier op jullie. *(Gemeend, met een beetje jaloersheid.)* Na al die jaren zijn jullie nog een fantastisch paar. Er zijn er niet veel die dat kunnen zeggen.

WALTER : *(Weggemoffelde reactie)* Ja, wij verrassen elkaar nog regelmatig.

MARLIES : Nu begrijp ik waarom je de laptop dichtklapte. Je was een weekendje aan het zoeken voor ons moeder. Dat moet natuurlijk een geheimpje blijven. *(Gaat bij hem in de zetel zitten.)* Vertel eens.

WALTER : *(Schrikt.)* Ik mag niets vertellen, dat heb je zelf gezegd.

MARLIES : Dat bedoel ik niet. Hoe is het met mijn allerliefste pa? Ben je je luie leventje al gewoon?

WALTER : Och ja...

MARLIES : *(Geeft hem de tijd niet om te reageren.)* Ik had niet anders verwacht. Jij past je snel aan. Let op, ik heb eens een programma gezien en daarin vertelde ze dat er heel veel mensen in een zwart gat vallen als ze pas met pensioen zijn. Die zijn volledig het noorden kwijt.

WALTER: Is dat zo?

MARLIES : Ja, die weten gewoon niet hoe ze hun dag moeten opvullen. Maar dat zal jou niet overkomen. Jullie zullen jullie geluk wel niet op kunnen, zo de hele tijd samen. Dat moet zalig zijn, op elk moment kunnen beslissen wat je gaat doen.

WALTER : Ja, dat kan niet iedereen zeggen.

MARLIES: En heb je al grote plannen gemaakt? Ik ken ons moeder, die zal er geen gras over laten groeien.

WALTER : Nee kind, we hebben tijd. Je moet niets overhaast doen.

MARLIES : Ik gun het jullie echt. Weet je dat ik een fantastische jeugd heb gehad. *(Staart voor zich uit. Dan wordt ze heel enthousiast.)* Zie hem hier zitten: meneer 'kleefbriefje'. Honderden papiertjes op alle mogelijke plaatsen heb ik gevonden. Voor een examen hing er dan een klevertje op mijn deur met: 'geef er een lap op, je kunt het.' Dat deed zoveel deugd. *(Korte pauze. Leunt tegen hem aan.)* Kerstmis was wel een speciale periode voor jou. Elke kerst werd de boom groter. Op een gegeven moment kreeg je hem bijna niet meer in huis.

(Walter gaat in de herinneringen mee en beleeft er ook plezier aan.)

En 's zondags was ook een toppertje. Een heerlijk ontbijt samen en ik was de deur nog niet uit naar de scouts of de gordijnen van de slaapkamer schoven dicht.

(Walter kijkt betrapt. Marlies glimlacht.)

Wat, dacht je dat ik dat niet wist? Oh er zijn nog zoveel dingen ... *(Zucht diep.)*

WALTER : Ja, dat was een mooie tijd. En weet je wat, als een mens jong is, dan beseft

hij het niet. Dan is het allemaal zo gewoon. *(Bekijkt haar, ze blijft stil zitten.)*
 Marlies, is er iets? Niet dat ik niet blij ben met je bezoekje, maar 's morgens
 ben je hier nog nooit binnengevallen.

MARLIES : *(Twijfelt, maar neemt dan toch de beslissing.)* Waar is ons ma?

WALTER : In de badkamer. Moet ik ze roepen?

MARLIES : Nee, dat is niet nodig. Pa, je hebt een grote invloed op ons ma. Naar jou
 luistert ze. Daarom ben ik blij dat ik je hier alleen heb.

WALTER : *(Ongerust, voelt nattigheid.)* Marlies, is er iets?

(Marlies zegt niets, maar haar houding vertelt genoeg.)

Je bent toch niet ziek?

(Marlies schudt van nee.)

Ontslagen?

MARLIES : Nee.

WALTER : Komaan, gooi het eruit.

MARLIES : Kevin en ik gaan uit elkaar.

WALTER : Wablief! *(Zit versteend.)*

MARLIES : Ik wil scheiden pa.

WALTER : Scheiden! Maar jongens toch. Ik kan niet goed volgen. Vorige week zijn
 jullie hier nog geweest en toen was er geen vuiltje aan de lucht.

MARLIES: Jawel pa. Maar dan hebben we de schijn opgehouden. Ik wilde jullie niet
 ongerust maken.

WALTER : Voor de schone schijn! Waar heb ik dat nog gehoord. Wat is er mis? Is er
 iemand anders?

MARLIES : Nee. *(Twijfelt.)* Toch niet dat ik weet. Maar de vonk is weg.

WALTER : *(Heel verbaasd)* De vonk?

MARLIES : Ja pa. Hoe belachelijk dat het voor jou mag klinken, maar er is iets
 veranderd, het is er niet meer.

WALTER : *(Niet-begrijpend)* Ja, de vonk!

MARLIES : Ik kan het ook niet duiden, maar het is niet meer hetzelfde als vroeger. Elke

dag is een kopie van de vorige dag. Opstaan, gaan werken, thuiskomen, eten en Kevin voor de rest van de avond voor zijn computer. Er komt geen woord meer uit. Hij heeft niet de minste interesse voor wat er thuis gebeurt. Als ik hem iets vraag om te doen, dan duurt het maanden voor hij zijn handen uit de mouwen steekt. Wij doen niets meer samen. En als wij televisie kijken dan kijkt ieder op zijn televisie, want wij willen alle twee wat anders zien. Ik ben precies lucht voor hem, ik hoor bij het meubilair. Ik ben er en dat is genoeg.

WALTER : Je zou bij manier van spreken met je onderbroek op je hoofd mogen rondlopen, hij zou het niet eens merken.

MARLIES : *(Heel verbaasd)* Ja, zoiets ja. Waarom zeg je dat? Had je dan toch al iets gemerkt?

WALTER : Nee, dat kwam zomaar in mij op. Je voelt je dus verwaarloosd?

MARLIES : Ja.

WALTER : Voelt Kevin dat ook zo?

MARLIES : Komaan pa, hij toont niet de minste interesse in mij. Dus zal er bij hem ook wel iets scheef zitten.

WALTER : Dat weet ik niet, mannen vangen niet alle signalen op. Misschien denkt hij dat alles oké is. Gevoel is subjectief. *(Zoekt een voorbeeld.)* Als jullie alle twee een mokka ijsje eten, vindt de ene dat het einde en de andere vindt er niets aan.

MARLIES : *(Bekijkt haar pa met grote ogen.)* Dat kan best zijn. Maar vroeger kwam de ijskar elke dag langs, winter en zomer, momenteel eens om de zes weken, als je begrijpt wat ik bedoel.

WALTER : *(Nu is hij de kluts kwijt.)* Om de zes... . Ik wil alleen maar helpen.

MARLIES : Dat weet ik wel.

WALTER : Moet ik eens met hem gaan praten, mannen onder elkaar? Wij spreken dezelfde taal schijnt het.

MARLIES : Dat is heel vriendelijk, maar ik denk niet dat het een goed idee is.

WALTER : *(Ontgoocheld)* Nee... misschien niet. Zo goed komen wij nu ook niet overeen. *(Krijgt een ingeving.)* Heb je al eens aan een therapeut gedacht?

MARLIES : Wat?

WALTER : Dat is zo iemand die...

MARLIES : Ik weet wel wat dat is, maar ik ben verbaasd dat jij dat voorstelt. Jij hebt mij geleerd om mijn problemen zelf op te lossen.

WALTER : Sommigen geloven erin.

MARLIES : Pa, ik begrijp dat je wilt helpen en dat kun je.

WALTER : Hoe dan?

MARLIES : Ik zou graag een tijdje terug naar huis komen wonen.

WALTER : (*Schrikt.*) Terug hier komen wonen? Nu direct? Ik weet niet of dat dit zo'n goed idee is.

MARLIES : Het zou maar voor een tijdje zijn. Tot ons huis verkocht is en ik naar iets anders heb kunnen zoeken. Als ik hier enkele weken ben, kijk ik misschien anders naar mijn situatie. Hopelijk komt alles nog terug goed. Hier kan ik tot rust komen.

WALTER : Tot rust komen?

MARLIES : Ja, dat is toch zo. Waar kan ik beter zijn als bij jullie? Een rustige vertrouwde omgeving, bij mensen die elkaar graag zien. Tenminste, als jullie dat zien zitten?

WALTER : Ik kan daar toch niet alleen over beslissen.

MARLIES : Nee, maar ik had gehoopt dat je ma voorzichtig van de situatie op de hoogte zou brengen. Als ik dat doe, krijg ik een scène over mijn hoofd en daar heb ik geen zin in. Ik heb al genoeg problemen. Ons ma die gaat mij nooit begrijpen. Die gelooft in de eeuwige liefde.

WALTER : En jij niet?

MARLIES : Vroeger wel, maar nu ik ouder ben geworden...

WALTER : Ouder geworden! Je bent in bloei van je leven.

MARLIES : Het is toch zo pa? Mensen veranderen. Vroeger geloofde ik ook in Sinterklaas en de Paasklokken.

WALTER : Ha zo!

MARLIES : Je kent ons ma. Over die zaak valt er met haar niet te praten.

WALTER : Dus ik mag voor bliksemafleider spelen.

MARLIES : Ma is niet van de gemakkelijkste, maar jij kan haar bespelen als de beste. Alsjeblieft pa!

WALTER : Jij bent honderd procent zeker dat je uit elkaar wil gaan? Is het niet beter er wat tijd over te laten gaan? Dat je alles nog niet aan de grote klok hangt. Tijd brengt raad.

MARLIES : Daarom ook dat ik naar hier kom. Misschien vallen dan de schellen van

zijn ogen en beseft hij hoe zeer hij mij mist... En ...Toe pa-ke!

WALTER : Ik zal mijn best doen.

MARLIES : Ik wist wel dat ik op jou kon rekenen en ons ma die eet uit je hand. Dus dat komt ook goed. (*Geeft hem een kus.*) Tot straks. (*af*)

WALTER : Ons ma die eet uit je hand! Ze moest eens weten. Momenteel zou die er eerder in bijten. Miljaar, wat smijten ze me toch allemaal op mijn nek. Waar heb ik dat verdiend? Ik heb anders al last genoeg met mezelf. (*Gaat iets inschenken.*) Verdikke, los die puzzel maar eens op. Ons Marlies weet niets van heel onze situatie en mijn vrouw weet niets van de situatie van ons Marlies. Ik ben gebombardeerd tot onderhandelaar die niet eens weet van welk hout pijlen te maken. Dat zal hier nog plezierig worden. (*Blijft voor de spiegel staan en bekijkt zichzelf. Dan ontstaat er een dialoog met zijn spiegelbeeld.*)

Wel jongen, heeft Marlies gelijk dat mensen veranderen? Natuurlijk, dat mensen veranderen. Alhoewel ik af en toe nog denk dat ik achttien ben. (*Neemt wat afstand en bekijkt zichzelf fysiek, voelt daarbij op verschillende plaatsen, zonder iets te zeggen.*) **Jij bent in ieder geval serieus veranderd.** Wel merci. Maar het is waar, de rek en de kleur zijn er wat uit. Wat zeg je? **Het is zo een beetje als een onderbroek die jaren wekelijks in de was heeft gezeten.** Zie hem hier staan, meneer de briefjesman. Het is allemaal zo snel voorbij gegaan. Een mens staat er te weinig bij stil. **Kun je je nog wel iets herinneren?** (*Staart even voor zich uit.*) Natuurlijk. Onze eerste vakantie met een auto van vijftien jaar oud samen met ons Nadine naar Frankrijk. De vrachtwagens staken ons bergop gewoon voorbij. De geboorte van ons Marlies, die vergeet ik nooit. Dat was ongelooflijk mooi. Zo een vuil, klein lawaaiërig ding. Van haar jeugd herinner ik misschien nog twee zaken. Dat is straf, al de rest is verdwenen. Ik had graag nog een zoon gehad. Maar Nadine zei dat het mijn beurt was om hem te kopen. **Wees eens eerlijk. Hoe zit het nu met je vrouw?** Ik heb haar altijd graag gezien. Maar de vonk, ja die is al lang veranderd in een smeulend vuurtje. En als het daarop regent, dan begint het natuurlijk te sissen en dat geeft rook. En dat heeft niemand graag. **Dus toch alles voor de schone schijn?** Maar wat verwacht men dan? Ik heb altijd graag gewerkt en goed mijn kost verdiend. Daar is toch niets verkeerd aan? **Heb je spijt?** Vandaag wel, toen niet. Ik had meer van de kleine momenten moeten genieten.